

HUSZTI PÉTER: “GYÖNYÖRŰ VOLT EZ A PÁLYA”

2022. június 23., csütörtök 10:54

Életműdíjat kapott a Magyar Mozgókép Fesztiválon Huszti Péter színész, rendező, aki több mint száz tévé- és játékfilmben, valamint megszámlálhatatlan színdarabban szerepelt. Az Index és a Best magazin kérdezte. Lapszemle.

“Egy kicsit félelmetesen hangzik, de nagyon megtisztelő ez az életműdíj. Ha belegondolok, valóban az életem lett ez a hivatás, olyan gyönyörű dolgokat kaptam a színháztól és a filmtől: én úgy nevezem ezeket, hogy ajándék életek. Végigélhettem olyan sorsokat, amelyekhez az életben talán nem lett volna elég erőm és bátorságom. Egy Cyrano-, Hamlet- vagy Peer Gynt-szereppel egy-egy estét töltöttem együtt, de egy filmforgatás – nyáron, színházi évadon kívül – két-három hónapig is eltartott, és akkor az ember ennyi ideig élhette ezeknek a nagyszerű hősöknek a hétköznapjait, hiszen ilyenkor ott is laktunk a forgatás helyszínén, a stáb végig együtt volt. Ez ennek a hivatásnak a legnagyobb ajándéka” – Fogalmazott Huszti Péter az Indexnek.

Sok szó esik manapság arról, hogy új történelmi filmeket is kell csinálni a régiak mellé. Ennek kapcsán úgy nyilatkozott Sümei Noéminek: “Mivel hála istennek sok unokánk is van, tudom, hogy a kötelező olvasmányokat, A kőszívű ember fiait vagy Az egri csillagokat a fiatalok szívesen megnézik, és a történet üzenetét, mondanivalóját és tartalmát pontosan megértik belőle. És valóban fontos, hogy a film vagy a színház varázsával felélesszük az érdeklődést a magyar történelem, a nagy sorsok iránt a fiatalokban. Kellenek ezek a példát és erőt adó filmek, amelyek segítenek eligazodni a törtélem nehézségei közt.”

A pályájához hozzátartozott a tanítás is. A felvetésre, miszerint egykori alma materében, a Színház- és Filmművészet Egyetemen az elmúlt néhány évben nagy port kavaráó átalakítások történtek, elmondta:

“70 éves koromban abbahagytam a tanítást, és messzebb kerültem az egyetemről, ami valójában az életem volt, és nem csak azért, mert harminc évig a színész főtanszak vezetője

és két perióduson keresztül az egyetem rektora is voltam. Értem, hogy egy egyetemnek változnia kell, de hogy ez ilyen sok áldozattal járt – mindkét oldalon –, azt keservesen éltem meg. Amennyit tudtam, próbáltam segíteni, mondtam, hogy le kellene ülni, a dolgokat meg kellene beszélni, de igazság szerint én is úgy néztem a történeteket, mint bárki más: nagyon felkavart.”

“Ha arra gondolok, fiatalként mit gondoltunk az ilyen idős emberekről, mint amennyi most vagyok, elmosolyodom. De nem bánkódom, mindent oda tudtam adni, amit adni akartam az embereknek” – mondta a Bestnek.

A lapnak arról is szót ejtett, miért nem élvezhetjük többé a játékát: “Eldöntöttem, hogy többet nem lépek fel. Gyönyörű volt ez a pálya, de köszönöm, elég volt. Szívesen tanítok és írok, rendeztem is még néhány előadást, de ennyi. Úgy érzem, én már mindent elmondtam, amit el szerettem volna mondani. Fiatalkoromtól, a lángoló ifjútól kezdve később az apaszerepekig mindenről beszélhettem az alakításaimban. Az egyik utolsó rendezésem az Édes fiaim című Arthur Miller-darab volt, amit magam is több mint egy évtizedig játszottam. Úgy éreztem, egy ilyen munkával pontot tehetek ennek a mérhetetlen hosszú művészi életnek a végére, amiben több mint 100 szerepet alakítottam Shakespeare- től Csehovig. Nincs bennem semmi olyan érzés, hogy ezt vagy azt még de jó lett volna megcsinálni. Én az életemben többet játszottam, mint amit egy embernek egyáltalán el lehet.

(...) Bennem nincs semmi keserűség. Ez egy nagyon hosszú út volt, és én elértem a célt. A szerepeket, amiket eljátszottam, én ajándékelemeknek hívom. Ezekbe belezsúfolhattam az örömeimet, bánataimat, keserűségeimet, boldogságomat, és ami még gyönyörűbb, hogy ezekkel a hatalmas, nagyívű szerepekkel feláldozhattam magam olyan hitekért, olyan célokért, amelyekhez az életben én magamban talán nem lettem volna elég. Ezeket pedig viszem tovább magammal.”

Arról szólva, mivel telnek most a napjai, kifejtette: “Nagy örömmel beszélgetek a tanítványokkal, a mai napig részt veszek a Színművészeti Egyetem életében, a Doktori Iskolában. Rengeteget olvasok, zenét hallgatok, járok mindenhova, ahol zene van, és a családommal vagyok. Hála Istennek nagy a család. Ott vannak a fiaim, és van öt unokám. Most többet vagyok velük is. Nekem beletartozott az egész színészéletembe, hogy mindig szem előtt tartottam: a munkám nem mehet a család rovására. Ha a fiúkkal beszélgetni kellett, akkor az volt a legfontosabb. Sőt nekem is nagy igényem volt az apa-fiú beszélgetésekre. Most ezek folytatódnak, csak már az unokák is beszállnak, mert már ők is nagyok. Az utóbbi években több időt töltöttünk a Balatonon, éppen a gyerekek miatt. Emlékszem, amikor az én fiatalkoromban még biciklivel jöttünk le! Van ennek a tónak valami különleges hangulata. Magyarország gyönyörű, szeretném, hogy a feleségemmel még megnézzük ebből a gyönyörű országból, amit eddig nem tudtunk. Na látják, ez az, ami még hátravan!”